

Ділися добротою — У ТАБОРІ

Джордан Монсон Райт
(Ґрунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася у США.

Кет з хвилюванням потерла свою протезовану руку, поки мама їхала по ґрунтовій дорозі.

“Мамо, мені страшно!”

Мама злегка усміхнулася. “Я знаю. Все ж я думаю, що тобі сподобається в літньому таборі, люба. Подумай, скільки нових дітей ти зустрінеш там”.

Кет нічого не сказала, але про себе подумала: “Саме цього я і боюся”.

Невдовзі вони приїхали в денний табір. Разом з Кет мама підійшла до вожатого Браяна. “Кет ампутували руку, коли вони була зовсім маленькою, — сказала йому мама. — Це не впливає на те, як вона грається, але через це їй іноді важко знайомитися з новими людьми”.

“Не хвилюйся, Кет, — сказав Браян. — Ми раді, що ти сюди приїхала”.

Кет було дуже весело знайомитися з дітьми в її групі. Вони назвали свою групу “Фіолетові тигри”. Вони ходили в гори, їли сир і крекери, а також влаштовували перегони. Кет була однією з найшвидших у групі.

Наприкінці дня Браян оголосив, що вони будуть стрибати наввипередки у мішках. Кет сподівалася, що “Фіолетові тигри” переможуть!

Коли підійшла черга Кет, вона натягнула мішок до колін і почала стрибати. Але їй було важко тримати мішок однією рукою і вона перечепилася об цупку тканину. Кет впала і покотилася по траві. Поки вона вставала, інша команда вже завершила перегони. Команда Кет програла.

Того дня під час вечері Кет розповіла своїм батькам про халепу, яка сталася під час перегонів у мішках. “Я більше не хочу їхати в табір, — сказала Кет. — Моя команда програла через мене. Вони не захочуть, щоб я поверталася”.

“Мені шкода, люба, — мама обійняла Кет. — Я впевнена, що твої нові друзі все ще люблять тебе. А знаєш, хто буде любити тебе, незважаючи ні на що?”

Кет знала,
що означає
відрізнитися.

“Ти будеш”, — ледь усміхнулася Кет.

“Так. Ми любимо тебе! А також Небесний Батько тебе любить. Ти — Його дитина, пам’ятаєш?”

“Здається, тобі було дуже весело до перегонів в мішках, — сказав тато. — Чому б тобі не спробувати ще раз поїхати в табір?”

Кет кивнула. “Гаразд”.

Тато усміхнувся. “Спробуй звертати увагу на те, коли люди ставляться до тебе по-доброму. А також намагайся виявляти доброту до інших. Це завжди допомагає мені у важкі моменти”.

Наступного дня в таборі діти з групи Кет радісно привіталися, “дали п’ять” і обняли її. Ніхто не згадував про перегони в мішках, і Кет забула про свої хвилювання. Вона розповідала жарти новим друзям, поки вони чекали на початок заходів.

Вожатий Браян підійшов до групи. Біля нього стояв хлопчик такого ж віку, як Кет. “Увага, “Фіолетові тигри”! — сказав Браян. — До нас сьогодні приєднався новий друг. Його звати Родріго. Родріго розмовляє лише іспанською, тож ми намагаємося знайти вожатого, який розмовляє іспанською, щоб допомогти йому”.

Кет вчила іспанську в школі, але знала її зовсім трошки. Їй було надто страшно спробувати поговорити з Родріго.

Потім вона подивилася на нього. Він також виглядав налякано. “Напевно, це дуже важко не розмовляти тією ж мовою, що й інші діти”, — подумала вона. Вона знала, що означає відрізнитися.

Кет згадала, як її привітали всі нові друзі в групі. Вони допомогли їй відчувати, що її люблять, — саме так, як це зробив би Ісус. І їй хотілося зробити те ж саме для Родріго.

Кет пригадала, як сказати “привіт” іспанською мовою. Вона глибоко вдихнула і підійшла до Родріго. “Ола! (Привіт!)”, — сказала вона з усмішкою.

Родріго перестав хвилюватися і усміхнувся у відповідь. Кет простягнула свою протезовану руку.

“Амігос?” — спитала вона. (Тобто: “Друзі?”)

Родріго ще ширше усміхнувся. Він взяв і потиснув її руку. “Амігос”. ●